

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Manuscripta Rhenaugiensa - Cod. St. Blasien 33 bis 37

[Pars IV] - St. Blasien 36

Rusconi, Bernhard

[Südschwarzwald, St. Blasien u.a.], [2. Hälfte 18. Jh.]

Hugo Schmidfeld, Notae criticae in animadversiones P. Mauritii
Hohenbaum van der Meer ...

[urn:nbn:de:bsz:31-46582](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-46582)

Nota Critica

*in Animadversiones P. Mauritij Hohenbaum
Van der Meer*

Mon. et Prioris Rhinaugiensis

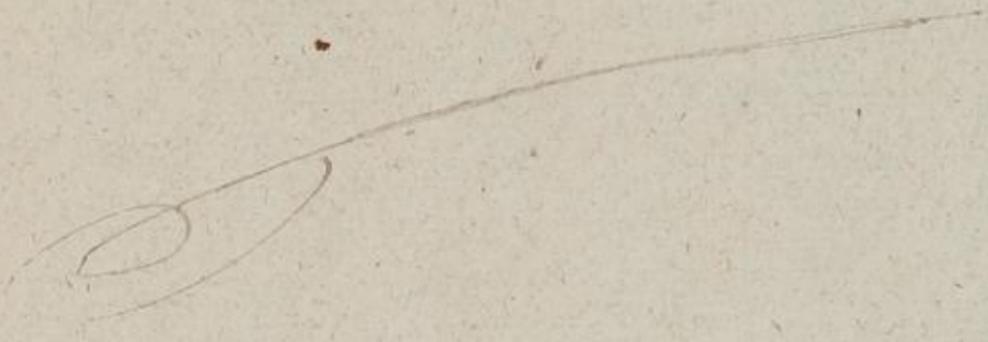
quas in Prolegomena ad Epitomen rerum San-Blas:

*P. Anisclai Wulpezz Monachi San-Blasiani
conscripsit.*

*Notas vero compilavit unacum Exegesi novissima
in Librum Instructionis nuncupatum Codice
Membranaceum in Bibliotheca San-Blasiana
aservatum*

*P. Hugo Schmidfeld, ejusdem Monachij
et Congregationis Presb. Mon:*

Año 1770.

transmissit ad me nupers Vis plurimum
 reverendus P. Maurettius hotenbaum
 van der Meer, canobita celeberrimi et
 antiquissimi Rhenaugia Monachii, atq;
 hujus Prior dignissime constitutus,
 Animadversiones suas in Synopticam
 Historiam Originis Monasterii S. Blasij,
 quas quidem, ut ait, currenti calamo
 adhaerere placuit; eruditione autem ea
 singulari et crassi enuncta sunt refecta
 Obnovi amicissimum Car. VIII in me
 studium, atq; humanitatem, quam diu-
 tius jam sum expectus, quamq; si vires
 essent, multis titulis demereri studezem
 Quatum tamen, et in cineres usq; gratissi-
 mum me semper habeat Vis humanis-
 simus.

Animadversiones, quas scripsit, in
 Prolegomena P. Stanislai Wülberz
 P. Blasiani monachi, et astimatissi-
 mi Societatis mei, quae Operi suo
 M. P. Epitome rerum San-Blasianarum
 praefixit, agunt; legi has atq; relegi,
 multis applausi, et innotentibus quan-
 dam festivisq; ignibus, fateor, subissi.
 Cum vero in principio statim advertis-
 sem, amicissimi Vidi, tela Animadver-
 sionum emissa me potius, quam Stanis-
 laum petere, diligentius studui vel
 vitiosa facta curare, vel ne vulne-
 scerent, tela avertere.

Hinc est, quod mecum metipso statuesim
 Notas quasdam in has Animadversio-
 nes conscribere, quae sine sale punctoq;
 sint, nam turpis libido vivandi co-
 cete me non impulit, maloque omnia per-
 tere, quam cuiquam mortalium agere
 facere; unicus certe veritatis amor, atq;
 sociissimi Animadversionum Auctoris
 beneficium, quod sapienter mihi mani-
 festaverat, hunc in laborem me induxit;
 cum enim ille scire preciperet, quid
 qualiter sentirem de Originibus San-
 Blasianis, quae Rhenaugiensis Monachii
 iustis proximè coharent, nodum amicis-
 simi petitioni debe, tantoq; cupi-
 ditus et obedientis rem fui aggressus,
 quo mihi pergeata fuit occasio, Diatri-
 cham meam de duobus Regibertis Strazij
 S. Blasij Fundatoribus, quam annos jam
 ante ferme sexaginta juvenis composuavi,
 denovo et novitate examinandi, et ad
 severioris Critices tentinam adhaerendi:
 Car. VIII enim, ut monet eruditissimus Mar-
 tianus T. J. ea studiorum et opinionum
 collisio, ut inde veritas illustrata emicat;

in Epist. ad Car. P. Bern: Pezom.

pereregio sane fructu. Si modo lucent
tantum, non ardeat. Sedemq; in qua
nata est, occupet intellectum, affec-
tum non accendat, quorum illud
eruditi hominis est, hoc furiosi.
Quid enī furiosius, quam litterarum
suavitatem corrumpere verbis, in
bile et aceto saxis? Nos Philosophia
Sacratior ambos instituit Sapere
ingenio, loqui et Scribere ratione,
ceterare sine vulnere, stare semper
intra fines et sepimentum decori.
Quod si hoc assequar / cum Mansueto
proloquor / certe etenim assequi volo,
riti disputatum est, circa offensam,
ut cetero, utinā citra modum.
Inter San-Blasianos nostros satis
comperitum est, quam multū jam
Antecessorum Nostrorum a Sacu-
lis usq; insudarint, ut obscuritati
Originum nostrarum lucem afferrent?
Sed, quod dolendum! frustra: nam
saeculi huius scitices amoribus pla-
cere non poterant: qui praeter har-
tas, Diplomata, Scriptores coarctos nullum
sistem admittunt.

Asparus I. Monachū nostri Abbas insignis
et Originum nostrarum indagator solus-
simus pro virili egit, ut Libri
Constructionis Auctorem in locis ob-
scuris explanaaret, in dubijs et con-
trarijs conciliaret, atq; tandem, ut
putabat, in Historia Blasiana accu-
ratum redderet. Id sane industria
sua et labore erexit Abbas diligen-
tissimus, ut sui atq; etiam subsequi
temporis Historicos sagacissimos tam
inquam externos in partes suas et
sententiam pertraheret: utinam non
in errorem catenatum pertraxisset!
Ceteros Chronologica Diplomaticaq;
diectus, qui in saeculum usq; XVII.
ad ultimum plurimos Historicorum,
ut etiam hunc mecum multos hallu-
cinari fecit: verum, quid jam eru-
dito hoc saeculo inter emuncta raris
vires sine labe est? quid non Phi-
lologia excogitat, antiquitatis
amor ingredit, placendi comparen-
dū inter doctos studium extimū-
lat! fallimur in multis, quia pra-
iudicijs numquā liberi, proprii ju-
dicii tenaces, rerum adhuc abscon-
ditarum ignari sumus: inde est,
quod conjecturas eudimus, opinio-
nes formamus, quibus armis invi-
cem tanquam bellatores congre-
mur; at ekē, multoties incassum,
cum fortior quisquam superveniens

in Libera Originum MS. 1553.

nama dissipit, et unius quasi verbi ieta
sistem disimit.

P. Benedictus Hebelius noster saeculo
precedenti ad finem vergente primus
erat, qui aspersiones errores detexit,
et corrigere adlaboravit; quos tamen
relegit P. Ion. Chrysof. Wez, P.
Dapt. Eifelin, et P. Columbanus Reb-
li, qui ultimus inveniit hoc saeculo
librum Originum prolo jam ex parte
edit, ex parte videm paravit, consul-
tus vero visum est Superioribus nostris
hunc differre laborem, et satis provide
quidem; cum fortuna post annos aliquot
Sanctio nostro ita faveret, ut in scri-
bis Bibliotheca Archiviq celeb: Muzij
Moenovienfis certiora ac authentica
Muzio nostro documenta, quibus
sicuti ipsissimus hic felix inventor,
et evolutissimus P. Marquardus
Hergottus, colendissimi consodales;
Historiam San-Blasianam noviter
instaurare coeperunt: Ille quidem la-
bore sumo industrioso, excussis nempe
universis Archivii nostri loculis, et
quibus ingentem apparatus pro con-
denda hac historia comportavit, et ex
eo tandem Epitomen eorum San-Blas-
ianarum duobus voluminibus congef-
sit: hic vero Hergottus de Origi-
nibus San-Blasianis Libros II.
conscribere aggressus, unicum proh.
dolor tantum absolvit, quo Vix atri-
na laude dignus, et Orbis literario
conditione sua notissimus, Librum
Constructionis, Severissima Cysi-
pelicis, atq ad tempus suum usq
de historia nostra Scribentes, ceteros
simul atq domesticos in rigidior
censuram assumpsit: alterum vero
librum atq Monasticum San-Blasia-
num, quod sapissime citat, vel me-
ditabatur tantum, vel ~~ad scribendum~~ non perduxit;
atq nos inde s' damno satis deplorando
reuditi sumus ingenij sui parte non
relicto orphanos reliquit. Viros hos
in Congregatione nostra celeberrimos ego
paulo lento secutus, cum noviora quaedam
de historia San-Blasiana obvenerent,
tribam de duobus Regimbeitis con-
tinuavi, et ad calcem hujus recentius
quoddam Systema Historiae nostrae
adjeci, cui quidam, vel potius juveni-
conatus meo, applaudebant, alij vero
sensum denegabant, utiq non modico
obstaculo meo, priores enim simulum
relicerunt, posteriores autem, ut certio-
na magis indagarem, excitaverunt.

* in Historia Muzij sancti Blasij, absoluta, 1675.

* In Martyrologio San-Blasiano 1683.
* De Viris Illustribus St. S. Blasij 1685.
* Libris Originum 1716.

* 1739. et 1734

reparavit,

Libra Originum M. 1716

...adversus
 ...Athenienses
 ...Maffiani Pro
 ...p. 115. dic
 ...per Burgun
 ...goviam adve
 ...non est, ut
 ...adone contra
 ...: hic enim in v
 ...; Theodorici
 ...nem eo t
 ...bus regna
 ...inctu Brunec
 ...nam regno suo
 ...eiam p. legata
 ...denunciavit, ne a
 ...confiteret:
 ...banus Thuvio
 ...Theodorici, Burgu
 ...ad Costantium
 ...primo inde, fun
 ...Austria Re
 ...postea rogab
 ...ad Aquilonem lon
 ...per Alamann
 ...Burgundiam, equ
 ...fuit, duc
 ...Sumbani R
 ...se fere visu
 ...in sa termino
 ...loca vna
 ...amorta, et a
 ...verbo veritatis na
 ...C. IV. de in St
 ...cepta a Rege Li
 ...locum ubicunq vo
 ...per lustrassent p
 ...in Theodorici
 ...sed in regno
 ...Austria et Alama
 ...partes Alama
 ...qui Lindimacus v
 ...ad Superioria s
 ...Trevicinum
 ...quis rerum a
 ...Sumbanus cu
 ...per Burgundia
 ...nam in ju
 ...et an Atheni
 ...quidem, multo m
 ...Aethiatis Si
 ...qua lacu Te
 ...nffio, illud a
 ...nam nunc dic
 ...In by rorj val

Nota

In animadversiones P. R. P. Mauritij Hohenbaum
Prioris Rhenoviensis Super R. P. Anastasi Wülbber
San-Blasiani Prolegomena in Epitome Aeneas Blase

Si fors Urstisius p. 475. dicit: Ad Litt. A. N. I.
Solumbanum per Burgundiam
Tuovio in Turigoviam adventaf-
 le: id adeo certum non est, ut ex
 Valafido Arabone contrarium
 non possit: hic enim in vita
 Galli C. 3. narrat; Theodoricum
 Regem, Sigeberti nepotem eo tem-
 pore Burgundionibus regnasse,
 qui postea, instinctu Brunecchil-
 dis, S. Solumbanum regno suo de-
 stravit, atq; eidem per Legatarios
 eam epistola denunciavit, ne dein-
 eps in illo regno consisteret:
 itaq; Solumbanus Tuovio cessit
 regnum Theodorici, Burgundiam
 tempore reliquit, ad Gottharicum Sue-
 vonum Regem primo inde, tum vero
 ad Theodebertum Austrasia Regem
 migressus, quem postea rogavit,
 ut eius jussu ad Sigilothum Longo-
 badorum Regem per Alamanniam,
 non per Burgundiam, equa-
 pulsus et deturbatus fuit, duceretur;
 hanc petitionem Solumbani Rex
 Theodebertus mole se ferre visus,
 obtulit eis, infra terminos se-
 ni sui se reperiendum loca venusta
 et incolendum comoda, et ad
 sustentandas verbo veritatis natio-
 nes opportuna. C. IV. dein Strabo
 proseguitur: accepta a Rege licen-
 tia eligendi locum ubicunq; voluis-
 sent, cum loca per Lusitiam plu-
 rima; non utiq; in Theodorici regno,
 sed, Burgundia, sed in regno Theo-
 deberti, Austrasia et Alamannia; in-
 venerunt infra partes Alamannia
 ad fluvium, qui Lindimacus voca-
 tur, juxta quem ad superiora ten-
 dentes pervenerunt Turicinum.
 Audiret nunc quisquis rerum a quo
 stimator, an Solumbanus cum
 socijs Tuovio per Burgundiam,
 an vero per Alamanniam in Turigo-
 viam adventavit? et an Rhenum
 ante se viderit quidem, multo magis
 apparuerit?
 Interum an nigra et Martialis Silva
 iam illa dicebatur, qua lacu Tiju-
 no posterior est? nescio, illud autem
 est, Sylva Martianam nunc dici a
 Solumbanum nigram, Dr. G. v. Gerbert

in Itiner: Alem.
pag. 150.

356
 Bellum Phoenicium, etiam inter
 amicos, semper infelix, Philautia
 enim eius auctor est, et, dum Hor-
 tensius atque Cicero, quilibet pro
 domo sua pugnat, Auditoribus
 libera facultas remanet, huic
 vel alteri assensum suum pre-
 bendi: illi vero satis cito, vel
 nunquam convenient. Exemplis,
 ab eis et aliis, res in conspectu.
 Sicut auctor Animadversionum
 mihi amantissimus, et summo peri-
 colendus, amica libertate, inquit,
 vix credo, quod apud viros corda-
 tos et praecipue liberos
 vestissimum quidem, sed ut eor-
 quid nimium dicit: aliud enim est,
 de Ortu et progressu alicujus loci
 disserere, aliud in ipsam loci, vel
 Monasterii fundationem inquirere:
 Augustus Major, ortum trahit a S.
 Columbano, sed multis postea annis
 fundationem adeptus est: S. Galli
 Monasterii S. Gallus ortum debet, funda-
 tionem vero Waldramno annis posthac
 CVI. qui cellam illam, cum terra, in
 qua sita erat, Regia potestate contra-
 didit, Regem consentiente eidem S.
 Othmarum Abbatem constituit, et Idem
 de pluribus alijs Monasterijs legendum, qua
 a tempore Merovingorum, et adhuc
 Carolingorum ortum habent, atque fun-
 dationem in Alemannia: nam a pug-
 na Tolbiaca, qua a Godoveo victi
 Subacti sunt Alemanni, Duces, Cam-
 erarij, Fiscij, Regum Francorum ad
 observandam gubernandamque Alemanniam
 missi, omnino vigiles, zelosi et circum-
 specti erant in observandis condunatio-
 nibus, congregandis catibus, Religionis
 etiam causa factis, ne quid ageretur,
 quod pacem et Rempublicam turbare
 posset, et gentem Romanam iterum
 afferre. Inde est, quod Scoti et
 et Hiberni illi solum patriam,
 implantanda religionis vicinis
 nationibus ergo, deserentes, ad
 Reges et Principes omnium proximis
 contulerunt, ut ab ijs facultatis
 gratiam obtinerent eligendi loci
 habitationis exercitibus suis Mona-
 sticis idoneum, atque diseminando
 Christi Evangelio accommodum:
 atque, ut et Reges Franci in pro-
 vechendam Christi religionem, qua
 nempe subditi illis gentes effera
 vitrescerent, propensissimi essent,
 non adeo in regijs promissis suis
 stabiles erant, ut non manichos

N. II.

Conser. Natperit. C. II. et serber
 V. Gussius in Anal. Surv. Chron.
 fort. P. Ransperg Chron. Brigant
 Anal. Caput. V. Subo. Brigant
 a. Vide Vadianum in Chronol. AB. M.
 apud Goldastum

b. V. Natperit. Walafridum Strabo
 Vadianum, ibidem

N. III.

... adicationes
 ... causa, vel
 ... dicitur, vel
 ... Hinc Mo
 ... quibus
 ... fundatio
 ... habitatio, si
 ... sicut
 ... et m
 ... ab
 ...
 ... in
 ... fundationem
 ... Si de ortu
 ... habitator
 ... de ipsa
 ... ab eo tempore
 ... quando Monach
 ... quam in
 ... sine ulli
 ... possidenda regi
 ... cum igit
 ... S. Blasij
 ... eius tempus a
 ... Cella Alba, e
 ... Blasij ad initiu
 ... veniebat, inda
 ... Cella Alba
 ... fuit, sed terra
 ... machi ex gratia et
 ... Sigemari incolaba
 ... propria fuit,
 ... fact. medio D. un
 ... tui enim habitator
 ... religionis consulto non p
 ... habitandum ser
 ... Domino Worvene
 ... quis amat, fundatio
 ... qua proximo pos
 ... Regi Germanico
 ... Domino cum alijs
 ... in jus dominatio
 ... tradita, et a Rege ab
 ... aut contradictione p
 ... concepsa fuit?
 ... loc quis Sigemari p
 ... an vero Worven
 ... et Regiam post conq
 ... fundatorem dicit
 ... prima profecto Cella
 ... num nomen. Si
 ... primos saltem P
 ... primum acceptat
 ... S. Blasij

illos vera fidei predicatorum pro
quacumq; demum causa, vel ad
instaurandam Ducum aut Fisco-
rum Suis pellerent, totaq; regio
suo casu darent. Hinc Monacho-
rum illorum nullibi quiesca posse-
rio, nulla stabilis fundatio, donec
terra illa, in qua habitatio, sive
Cella Monachorum sita erat, in
partem, sicuti et mundi bur-
sum legum traderetur, ab eoq;
libera confirmaretur.

a. V. citati supra.

quo patet diversitas inter ortu
inter ipsam fundationem ali-
ius monasterij; si de ortu scri-
mus, de primis habitatoribus
loci differimus, si de ipsa funda-
tione, tunc ab eo tempore originem
sumimus, quando Monachis cella
cujusdam, terra, quam inhabita-
bant, libere quiete sine ullius con-
tradictione possidenda regia pote-
rate concederetur; cum igitur de
ortu Monasterij S. Blasij scribimus,
fundationis eius tempus antever-
imus, et ortu Cella Alba, cujus
nunc S. Blasius ad initium sac-
culi IX. cetero veniebat, indagamus;
hoc enim tempore Cella Alba funda-
ta nonclum fuit, sed terram Cella
Alba monachi ex gratia et premisu
Nobilis Sigemari incolabant, cujus
terra illa videlicet propria fuit, quam
S. Sigemarus sac. medio IX. unacum
Cella: relictari enim habitatores Cella
timore expulsionis consulto non poterant;
Rhinaugia ad stabiliendum servitium
Mariae annuente Domino Wolvene tradi-
dit. Hic, si quis amat, fundationem Cella
Alba statuat! qua proximis postea annis
858. Ludavico Rege Germanico a Wol-
vene Rhinaugia Domino cum alijs rebus
proprietatis sua in jus dominationem et
mundiburarium tradita, et a Rege absq; ullius
impedimento, aut contradictione possi-
denda Rhinaugia concessa fuit.
Quod si jam ex hoc quis Sigemarus per tra-
ditionem factam, an vero Wolvenum per
annatum suum, et Regiam per concessione
impetratam, Fundatorem dixerit; non
esset. Felicissima profecto Cella Alba!
sua Quiescentis, magnam nomen! si non
fundatores, fortissimos saltem Protecto-
res habuit. Primum acceptare videtur
Abbas noster San Blasianus.

N. IV.

b. V. Dipl. Rhinaug. apud S. Muos
de Jus. Adv. Tut. fol. 18.

Gerbert in Itin. Alem. pag. 234.
Quod si vero nomen idem ac Wolvene.
quod in fundatione monasterij Rhinaug
saepe occurrit, atq; etiam in antiquo
documento, prout paulo ante retu-
limus, quo Alba cella, qua nunc S. Bi-
Blasij est, primum fuit monasterium
eadem est fundationis origo. Weing
Rhinaugia et S. Blasij

inso. Nafontu...
Cusius in Ital. loc.
Nasping. Chon...
al. Caput. Sita: Sige...
Vila Vadiana in Chon...
ad Goldastum.

N. III.

alterum ex ipso Diplom: Ludoviciana-
no certissimum est.

Fundatio Cella Alba sic et ita quidem
complanata foret. Sed ortum ejus
necdum agnoscimus, namq[ue] ante
fundationem stetisse jam Cellam mox
dictam indubitatum, cum, nomine
Cella, Rheingia fuerit unita: qua
de causa neq[ue] illud hic habere locum
potest, quod Suspicatus Cas. Animad:
Auctor, totam temp[or]e Lib. Construct:
de Anachoretis historiam ad Sac. X.
reucendam esse, quo vivit Regi-
bertus: Saeculo enim priori, IX. scilicet,
Cellam Albam floruisse in comperto
est: hinc in temp[or]e antiquius in-
gandum, quo scum habuerit ortum
Cella Alba?

N. VI.

Sed agamus nunc de ipso Auctore
Anonymo Libri Constructionis, et
quidem ejus Libri I. mo, quo usque
ullam apposuit Chronologiam, ni-
hil de S. Otumbano, Piminio, nihil
de saeculo VII. VIII. vel IX. meminit.

N. VII.

Verissimum, atq[ue] id quoq[ue] certum est
Scriptorem totius Libri Constructionis Mo-
nachum fuisse Sac. XIV. * At res dubia
est, an Sac. hujus XIV. Scriptos tantum, an
autem et Auctos fuerit Libri I. mo hujus Ope-
ris, quod in Libros duos dissectum? nam
Libri I. mo scribendi modo vel ut avertit stylo,
multum differt a Libro II. do, neq[ue] id satis
liquet, an Scriptos hujus Operis Libri etiam
secundi Auctos, an vero duntaxat descriptos,
et ex reliquis incendiij sub Hadalrico Abbate
eodem Sac. XIV. mo perperesi compilator fuerit?
quod ultimum atq[ue] primum verosimilius
esse credi potest: Liber enim poste-
rior initium sumit a saeculo. X.
cujus gesta iam ignota fuissent ho-
mini in Saeculo XIV. viventi, ac
illa Saeculi VII. VIII. et IX., nisi cun-
ta ex priorum Scrip[tor]um relicta
annotationibus partim, partim vero
ex traditionibus conviventium didi-
cisset: omnia etenim ex traditione
haussisse censendum non est, quia
bene multa sunt accurate adeo acu-
rate notata, quae labili hominum
memoria ita tenaciter inherere non
potuissent: aliqua tamen ex tradi-
tione desumpta non desiteor, quae
eo ipso sine temporis selectu, sineq[ue]
personarum distinctione adscripsit: quisquis ille Libri I. mo Auctor fuerit,
quidam vero I. non semel prodet, dicendo:
tenendum est, licite credi potest, opi-
nio veridica tenet.

* ipse enim se prodit Lib. III. quod
Jouhe Scripsit, qui Abbas hujus non
primus fuit ab a[nn]o 1091. usq[ue] 1143.

in conf. qua Jo Myr in Praef. Hist. S. M.
de Walaf. Strab. habet: Walschus Abbas
Seniorum in canonicis S. J. alii conversantibus
relationibus, seu etiam scriptis, veraci
tione conscripsit.

...notae, Anonym
...notae, quod Lib
...notae, in 4
...notae, simul e
...notae, primiq[ue] Lib
...notae, ex trad
...notae, et vobis est, c
...notae, de
...notae, non im
...notae, sciendo non im
...notae, facta falsa es
...notae, fuisse Sugida
...notae, idico filles de
...notae, qui citici sua
...notae, indagatiōis, et
...notae, prompto jud
...notae, quae non
...notae, diplomata, Auct
...notae, Sana, tanque
...notae, sub oculos ponu
...notae, antiquit
...notae, Scrip[tor] aliquis
...notae, referet, non
...notae, aut subsequens
...notae, Si non
...notae, certo tamen et ve
...notae, niteremur.
...notae, simus B.
...notae, compi
...notae, consu
...notae, Fundationis
...notae, 778. statum
...notae, verosimilit
...notae, inibus ex susse
...notae, 70. posteri
...notae, Ludoviciano scit
...notae, tanti interet, ut in
...notae, liquitati Lib[er] etiam
...notae, in equamu
...notae, quantumq[ue] obscur
...notae, et industria, susce
...notae, vidiora sunt: unde
...notae, Auctor in Praef
...notae, tales suos bene
...notae, inquis, ecc
...notae, a qua ne latum
...notae, notae: non ob
...notae, qua pro honore
...notae, aut deficie
...notae, conjecturis quai
...notae, tante gravi funda
...notae, Ego no
...notae, Si idem sen
...notae, motiva credidit
...notae, fundamentum g
...notae, videtur.

Omnis vero, idq. perscrutator, Anonymum
 nostrum totius Operis, quod Liber
 Constructivus nominamus, in ista
 Libros divisi Auctorem simul et
 scriptorem existisse; primiq. Libri
 singula contenta non nisi ex traditio-
 ne, qua labilis et volubilis est, colle-
 ctis: ideo tamen testimonio de remo-
 tis etiam saeculis ferendo non impro-
 bari debet, non statim falsa et
 contradictoria proferre Sugillari,
 non omnia eidem illico fides denegari
 debet; cum sint, qui critici studio, tan-
 quam abstrusa indignationis, et impro-
 bi laboris praesertim, prompto iudicio
 despuunt derelinquuntq. quae non pri-
 mo non intuitu Diplomata, Auctores
 gravi, Chronologia sana, tanquam
 inestimabilia sub oculos ponunt.
 Et tunc revera esset de antiquitatis
 studio, si quod scriptor aliquis ob-
 scurum et confusum referret, non illud
 per antecedentia, aut subsequenta
 documenta et testimonia, si non cer-
 tum et verum, certo tamen et vece-
 ritate simile reddere niteremur.

Namobrem eruditissimus D. Mil-
 lenarij Rhinaviensis compilator
 ad Traditionem consulto recurrit,
 primava, ut ait, Traditionis epo-
 cham ad annum 778. statumando,
 quam Traditionem verosimiliorem
 esse alijs opinionibus ex subsequen-
 tibus, et plerisq. annis 70. posterioribus
 Diplomatis Ludovicianis scitissi-
 mi probat: tanti interest, ut in inve-
 stigandis antiquitatibus etiam hucio-
 temur, nec lasso pede insequamur
 Traditionum quantum ^{cum} obscurarum
 vestigia; labore et industria, fusca
 lucidiora fiunt: unde Lau- b. cit. T. I.
 latus Millenarij Auctor in Praefatione
 missimos Consulares suos bene pra-
 monuit: unicuique, inquit, decor hi-
 storia est veritas, a qua ne latum quidem
 unquam discedere statui: non oblitus
 tamen ea evadere, qua pro honore illius;
 cum veritate adhaerui, aut deficiente
 certitudine ex conjecturis quasi vio-
 lenti nullo obstante gravi funda-
 mento colligi poterant. Ergo non
 temere somniant alij, si idem sentiant,
 praecipue cum motiva credibilitatis
 adijciunt, quibus fundamentum gra-
 ve nullum obstande videtur.

N. IX.

a. T. I. C. I.

b. cit. T. I.

Verum enim vero adeo mihi Sufenus non
 sum, ut pro certitudine praesertim viris
 cordatis doctisque venditum, quo annis
 plus abhinc viginti juvenili aetate de
 libro constructionis explicationis vel exe-
 gesis causa scripseram, optime quavis,
 quod de simili labore sentias C. Gundling.
 Opinio, ait, non precipitibus, sed suadetur
 et demonstratur. Jsteor. tamen ingenui;
 suavitatis titillasse genium meum, quod
 suaserim et persuaserim P. P. Stanis-
 laum Wulberz virum caetera cordatissi-
 mum et in antiquitate versatissimum,
 ut post annos tandem septem, quibus
 confoederate altercabamur, utis in
 opinionem meam solus concederet;
 suam hunc mentis testimonium, trans-
 misi ^{ad me} saeculo ante obitum suum, qui
 contigit a^{no} 1757. propriaq; manu
 exarsata Eventuali Academiae Disser-
tationis de Origine S. Blasii usq; ad
Deringerum II. de Hochenswanda passoceret.
 qua integrum Systema meum amplec-
 tebatur, quamq; paucis abhinc die-
 bus inter collectanea mea reperi, patefaceret.
 Adeo tamen assensu etiam tanti index
 vestros viri, dum alij in et exteri amu-
 larentur, nunquam mente mea attol-
 labas, ut crederem rem esse confectam;
 sed subdubitabam semper, an non fors
 optimum verum unanimum in errore
 praestraxerim? qua de causa nunquam
 cessavi, quantum officij mei ratio, tem-
 pusq; subversum indulgebatur, in tantis
 rerum obscuritates attentius, atq; ad-
 curatius inquirere, cautiusq; recen-
 sa indagare vestigia, quibus firmio-
 rem hoc in obstuso antiquitatis
 itinere ponere gressum valerem.
 Non infelicem me fuisse adverti, dum
 legendo, meditando, scrutandoq; diver-
 si generis auctores et instrumenta,
 causas inveni et rationes, cui in ali-
 quibus propriam opinionem meam
 mutarem, in alijs eam obfirmarem,
 in caeteris latius deducerem, siq;
 fieri possit, argumentis non levibus
 demonstrarem.
 Quapropter secunda manu, iteratoq;
 labere, novam a priori mea, et ab
 illa P. Stanislai, exegetin in librum
 constructionis formam statui, qua
 explicatius ejus historiam percue-
 rendo, palam fieri confido, quod
 bonus ille auctor Anonymus a crimi-
 ne falsi, si non quoad modum, salte

N. X.

Apud Herrgottum Gen: 1. p. 1.
 Gont. Hab: Procl. 1. pag. 2.
 Phactenus nunquam putavi, me
 stasse opinionem meam; fateor

N. XI.

N. XII.

quoad rem substantiam libes ac immunis
 Priusquam vero ad Caegefin ipsam
 accedamus promittere necessarium
 duxi ea, quae contradictioni non
 subsunt, et certa ab incertis sepa-
 rare: Quocirca primum illud
 apud omnes in confesso est; Cella[m]
 videlicet Albam, saeculo jam ante
 nono in flore suo ac vigo-
 re stetit, cum nomine Cella, quod
 supra N. VI. iam monui, a Sigemaro
 Abbat[i], cujus illa propria fuit, ad Monach[um]
 Rhinaugia tradita jam saec: IX.
 fuerit, et medio hoc saeculo a. nempe
 158. a Ludovico Germanico incor-
 porata. Id porro aliquibus dubium
 adhuc est; an Auctor Libri Consecra-
 tionis hanc tempora Ludovici Germa-
 nici, Sigemari, Wolveni, saeculum
 nempe IX. relatione sua historica
 de Eremitis attingat, an antevertat,
 an autem de saeculo posteriori X. no.
 scripsisse intelligi debeat? Si tempo-
 ra Ludovici attingisse censendus est Auctor,
 haud difficile erit probare eo et ante-
 verasse cum Anachoretarum historia;
 non si vero ad saeculum X. rejiciendus?
 Quod si promptum est, cum non de ori-
 gine Cellae Albae, sed de origine Abbaciae
 Monachii, jam S. Blasii nominati S. Blasii
 scribere, id quod, an cum sua narratione
 concordet: in caegefi viderimus.
 Secundum aequè indubitatum esse suppono:
 quod nimirum Reliquia S. Blasii saec: IX.
 in reclusorio suo vivente S. Fintano, e
 Rhinaugiensi Monachio in eadem Albam
 jam factam hujus traditionem
 fuerint translatae; Id vero incertum
 erit, quo saec: IX. ano Cella Alba
 tradita fuerit; Rhinaugia, atq[ue]
 inde in illam Reliquia S. Blasii
 transportata?
 Tertium pariter certissimum habe-
 mus, quod verum quendam Monachum
 Rhinaugia Abbatem Regia aucto-
 ritate fuisse constitutum; quis-
 nam vero is fuerit? an ex glorio
 Rhinaugiensi, an aliquo alio ea
 aetate profuturum, dubitamus.
 Quartum haud minus verum, conveni-
 mus, Rhinaugia Monachio saec: X. ab
 Ungaris destructum atq[ue] eversum: ad
 vero eandem mala sorte experta
 Cella Alba nondum consentimus.

...
 ...
 ...

...

...

XI.

XII.

Quintum tandem Diplomatum utique
firmatum, eodem scilicet X. Rhenanum
à cella alba separatam, et hanc ab
illa avulsam: qua ratione, qua casu
quo tempore hoc factum, in lite et
dubio hæret. etiam nunc.

His nunc inter se bene junctis mayo-
ri claritate et facilitate rem ipsam
aggrediemur, qua est

Exegesis
In Librum Constructionis

Textus

Co tempore: Oratorio magis flozi-
doq. stylo, quam historico exordit
narrationem suam. Auctor, quod
Scriptoribus antiquis, præcipue
Monachis, comune erat, ut scilicet
historias suas stulosulis ex scriptu-
ra sacra decerpitis; Oratorum,
Poetarum, Patrumq. dictis exor-
nare possent, atq. ut plurimum
tropos, allegorias, hyperboles in-
sperserunt, atq. hinc inde, dum res
gestæ illis sat cognite non esset, ad
miraculorum contingentias con-
fugere assueti erant. Quales et
Anonymus noster relationi suæ
sæpius intexit. Statimq. à prin-
cipio narrationis, ut causam Ere-
miticæ vitæ à nostris electa sua-
deret, ex varijs Scripturæ locis ead-
dem, sequentibus, adducit:
Amore igitur tali concepto salu-
cis mundi delectamenta... relin-
quentes penitus se seculo abdicã-
runt: quam rationem alijs scrip-
tura textibus dein urget, atq.
demum in fine pagine I.ª conclu-
dit; charitate divina diffusis. Supre-
venere loco habitationis nostræ
cupientes evadere peccatorem
mundum cum imenda vita ipsius.

N. J. Libri Constructionis
Incipit relatio. sive narratio
prima in habitatione hujus
dinis, et adificatione hujus
Co tempore, quo terra jocunda
litate delectabiliter profectus
sum fructum ministrabat &c

a. Vide Ratperthum, Walafriedum Arabonem, apud Goldastum de
script. et apud Heergottum T. I. Geneal: Dipl: Acta S. Teutperti, a
b. Lib. Constr: pag. l. aversa

Ex his dictis opinio illa Caspari I.
 abbat' nostri in suo libro Originu
 atq; Pantaleonis Medici, et multo-
 rum ex nostris exteriq; sequacium,
 enervatur, qua putabant, primis
 causam secessus in abdita praebuis-
 se persecutionem Christianorum et
 illud a legimus martirium; quali
 de persecutione omnino silet auctor.
 nostri, causamq; incolatus Eremitici
 unicam refert amorem Dei, et fugam
mundi. Ut vero Casparianum hoc
 spectum jam falsis aliis refutatam
 hinc ad exegesis.

Textus
 Libri constructionis.
 Pag. 2.
 Horrida enim patie-
 bantur

Textus
 Libri constructionis
 et adificatione
 tempore, quo terra
 delectabiliter
 hucum ministrabat

Horridam enim de describit Regionem
 loci squalorem, victumq; Eremitarum pauperimum
 superbotice et miserimie describit
 auctor, eorum vitam omni solatio
 humano destitutam martyris aequi-
 parat: ac tandem ingenuè fatetur,
 descriptionem istam, sua tantum
 conjectura fulcisci, nomina enim,
et eorum Eremitarum, et vita
omnino nescitur.

Similimam porro et hyperbolicam
 narrationem instituit Walafridus
 Strabo de loco Eremiti, in quem se
 abdidit S. Gallus, ubi hujus duc-
 torem Hiltholdum Diaconum se-
 quentia loquentem adducit: hac
solitudo aquis est infusa frequenti-
bus, asperitate terribilis, montibus
plena praecelsis, angustiis vallibus
strepentibus, bestijs possessa saevissimis;
nam praeter cervos, et inornuorum
regem animalium, usque gignit
lupos, apros innumerales, lupos
numerum excedentes rabie singulares.
Victum vero captura piscium sibi
quisq; procurasse Gallum, varijs in
locis se affirmat Strabo: qualem, si
et Anonymus nosse primis Colla
alba incolis attribuisse rem cre-
dibiliorum enarrasset, quam quod
pro folijs arbutorum, herbarum radi-
cus folijs veprum et gorsis arbo-
rum victitasse edixerit.

apud Goldastum
 Dipl. Acta S. Augustini

P. Herrgottus in Orig: S. Blas: t. I. C.
 Epit: rec: S. Blas: Item in Diatriba mea de duob: Regib: Bertis.
 apud Goldastum in vita B. Galli cont. C. X. s. 1. Theodorici
 Eremita de vita S. Magni p. VII. apud Elmam, et apud Herrgottum
 t. I. Geneal: Dipl: Acta R. T. J. p. 171.
 C. p. VI. C. XI. C. XXVIII.

10. 364
 etiam enim Alba, Stagna,
 fluvij, piscibus, ut vocant, fructibus
 abundant; Altilia quoque seu vo-
 latilia non pauca profecerunt
 Sylva nostra, quae comedere
 Monachis, etiam Benedictinis,
 pristinis temporibus vetitum
 non erat. ^{a.}

Primorum ergo Monachorum in
 Alemannia sedes erant plerumque,
 in abditis, incultis, desertisq;
 regionibus, quae Principibus
 Ducibus, Comitibus venationem ^{b.}
 pro Monachis vero securiorem a
 tumultu saeculi, tum adhuc barba-
 rici, et tranquillioris iuxta insti-
 tutum Deo serviendi comoratione
 praebant, unde et Eremitarum
 nomine Monachi isti passim venerunt.
 Gaudebant; victum ut haberent Mona-
 chis jejuniis et abstinentia deditis
 congruum, loca semper in desertis
 illa seligere consueverunt, quae
 aquis et hinc piscibus abundabant,
 sive dein hinc lacus, amnes, fluvij
 essent; vix unum, imo nullum
 inter antiquiora Alemannia Stria
 reperies, quod ad aquas situm non
 sit, et ijs quidem in terris, quae de-
 serti loco habebantur. Quare bene
 scripsit Joach: Valerianus de primis
 illis canobijs: Exilia tum, ac prope
indigna fuisse hominum memoria,
domus illa heremitica, et canobia
monastica, non alia magis re, quam
paupertate comendata.

Haec de situ, atq; victus ratione pri-
 morum, etiam Alba Monachorum seu
 Eremitarum, qui hodie adhuc satis
 horridus et incultus est, ac hyemis
 tempore, ut hoc quo scribimus anno
 contigit, a quatuor et plus horis
 inaccessibilis, dicta sufficiant.
 Quod iam vero ad tempus primus
 isto solita Eremitarum incolatus,
 sive, quod idem est, ortus (etiam Alba,
 sit referendus? disquirendum venit.

a. Walaf: Strabo. de Mirac: B. Gall: C. V. apud Gold: Theodorus Erem.
 in vita S. Magni C. II. apud eundem. Hierogottus noster in Vet.
 Monast:
 b. Theod. Erem: C. VII. C. c. Acta Teutpelt: P. c.
 c. In praefat: de Colleg. et Monast. Geem. Vet: apud Gold.

211.
365
dem admodum difficilem aggredior,
cum critico praesertim hoc saeculo,
quo eruditissimi Historici non nisi
chartas antiquas, Diplomata, Scip-
toreq; eos vos expectant, ut ijs pro
Historici veritate satisfiat,
illis assensus non tantum sua-
deatur, sed quodammodo extorqueatur,
temporis statuminandi rationem
meo, quo ea, quae Auctor noster
Anonymus noster ~~anonymus~~, de
villis cellae Albæ incolis, seu, ut
dicitur, Edemytis, scribit, contigerit?
vissimus enim scriptor iste nobis
vicem ponit, cum, quod ante memo-
raverimus, fateatur, nomina eorum
viam nesciri, imo, inferius pag. 4.
dicit: „et ergo nescitur, quot anni,
et quantum temporis fluxerit? ex
quo inhabitatus fuit locus iste tunc
temporis vastus et horribilis, licet
vix simile sit durasse per multa spa-
tia annorum.

Ut quid ego jam in tempus facti
hujus indagem? quod Auctor ipse
nescire profitetur. Verum tamen
id, etiam reluctantes trahimus, ut
inquiramus: quoniam, quae de Anachoretis
scriptor Anonymus offert, quae ultra
integro libro I. de eorum adunatione,
de Patris sibi praepositi electione, de
fratrum ad Albam nominatione, de
domus habitationis lignea adificatio-
ne, de temporis utiliter transigendi
ordinata distributione, de Oratorij
lignae constructione, de regula assu-
menda deliberatione, de Benedic-
tini instituti introductione, de Sa-
cerdotum et litteratorum susceptione,
de operis ex camento construendi
inceptione, et ejus speciali sub tu-
tela S. Blasij perfectione, de sub
titulo Prioris, praefecti ordinatione,
de hujus Prioris continuata succes-
sione usque ad tempora Ottonis Magni
haec, inquam, singula, quae praedicto
libro I. enarrat, necessario inda-
gandum, an ante traditionem cellae
Albæ ad Rhinavia Monasterium,
quam medio saeculo IX. factam esse
diplomaticè, hinc certissime constat.

a. Dipl. Ludovici Germanici Rhenaugia datum a. 858. confirmat
cellam Albam in Alsegove. Confer ea, scilicet, Charta Traditionis
quam adducit P. Beatus Suos in Adv. Tutel. Mon. Rhinov. pag. 19.

contigerint, an verò ineunte eodem Saeculo, an demum posthac et Saeculo primem X. ultimum hoc suspicatur Clarius. Achenbiumius: atq. satis apposite inquit: Anonymus iste / Auctor nempe Libri Constructionis / toti Libro I. nusquam ullam approposuit Chronologia notam; imò nullam ponere potuit, cum se nescire fateatur quò quantorj tempore, haec, quae enarravit, sint facta? unde libera nobis facultas relicta ad quodcumq. tempus illa Anachoretarum gesta respondent: illud vero, quod adiecit, meminisse Auctorem eodem adhuc Libro I. Reginberti, non est; nam integro hoc Libro de Reginberto nihil, sed ad finem Beringeri Prioris meminit: Atinque Librum Secundum addita Chronologia cum historia Reginberti incipit. In id porro propendere non valeo, quod, quae Anonymus de primis Anachoretis scripsit Libro I. Singula sint ad Saeculum X. referenda, aliqua verò, et praecipue illa, quae Ottonis Magni temporibus de Beringero adiecit illuc rejicienda esse non abnuo: ut ex opinione mea subtilius adducenda, patefcat: Semper enim animo meo insidet, Anachoretas illos vel praefuisse vel saltem adaequasse tempora Regemari, de quo item infra. Ineunte Saeculo IX. vel eodem adolecente demum Cella Albæ ortum Naturae intendisse advertitur. S. Herrogottus noster; cum ait: cujus Monachij S. Blasij exordia via ac ne via quidem ad initium noni saeculi referre auserim. Ultimum eundemque iste Consolatus laborem suum continuasset, atq. Librum II. Originum San-Blasianarum complevisset! ut nobis patam esset, quo demum saeculi IX. tempore Monachij nostri exordia posuerit? verum inaniter optamus; unicus enim Liber I. nobis Superest exacte descriptus, quo Capitibus omnino tredecim ea omnia Cypri accuratissima enucleat, quae de Historia nostra San-Blasiana per scriptores tam in quãdã exteris, quantum illi innotuit, fuisse prolata, aliqua namq. latuere ipsum sequiori tempore detecta. Librum praecipue Constructionis Severiori Cypri endavit

a. in Unimadvers. Lit. A. b. De Origin. San-Blas. lib. I. Cap. I. V. I. No

atq; dum prius auctoris hujus libri
 virtutes in scribendo simulq; defectus
 ostendit, tandem de eo sic fatetur: Illa
 virtus, qua noster hic narrat, praesertim
 quibus prioribus libris forte ab alijs
 accepit, attamen multa etiam hac in par-
 te non adeo firma adducit, ut primo sa-
 tis conspectu fidei mereantur.
 Concludit demum C. V. N. III. auctori-
 tate Magni Mabillonij et Marci Hansij
 deductis; Equis nesciat illud medio aevi, quod
 propius usuvenisse, ut quando certa non
 appetebant, conjecturis et traditionibus,
 etiam figmentis et fabulis, praecipue
 quando de rerum primordijs movebatur
 aetate, scriptores explerent inopiam?
 An vero si hujusmodi traditiones Cas-
 siodori et Supparium auctoritate destitu-
 tis, et commentis suffultas e vestigio, sine
 valido examine, quo mediante suppositi-
 a a genuinis, verba a certis distin-
 guenda sunt, ad unam omnes rejicere,
 censere nihil vellet; nam ille infinitas
 paginas in medio aevi historiam inferret.
 Quae enim erat ea aetas commentorum et
 mendaciorum sic gignendorum facunda,
 ut pauca ista comparata ejusmodi tra-
 ditionum superessent forte, quae nihil
 in se proprio figmenti admixtum vestiant.
 Convidet C. P. Hansijus, nulla, inquit,
 in abstrusa fabulatio, quae non con-
 tineat quidam veri; ut autem verum
 a fabulis discernatur, curatissimo
 acido examine opus est, sed hoc ita
 situere oportet, ut, cum certa non
 appetent, prudenti conjectura locus
 non omnino denegetur.

Salutaribus istis in lege historica
 monitis instructus, atq; tantorum Peda-
 gogorum auctoritate suffultus audio
 tandem de libri constructionis histo-
 rica narratione Originum San-Blasi-
 anarum mentem meam et opinio-
 nem declarare, quam in multis ab
 a, quo mihi ante annos fere triginta
 in fedit, me mutasse sine subre-
 profiteor; recentiora enim hucusq;
 inventa, saeviora ab alijs edocta,
 etiam mihi proposita acrum-
 venis ingenium mitescere fece-
 runt, quod jam San-Blasiani Monij
 statum, atq; primorum Anachoretarum
 tempus, non ad VIII. nec facile ad VIII.

a. in Orig. San-Blas. lib. I. C. I. N. V. et VI. b. Ibidem.

Sed verosimilius ad IX. Saeculi initio
 statuit & Conjecturis res omnis à princi-
 pio agitur, cum et Scriptor Anonymus
 nosse tempus certum se nescire fateatur;
 ejus insuper Gundlingij antea praedicti
 numquam inemor: Opinio non pra-
cipitur, sed suadetur et demonstratur,
 jam clemem opinionem meam confiden-
 tius exponam, quò hanc accusatius
 tempora, ab Auctore Libri Confr:
 non obscure discriminata, determi-
 nare sataget: primo enim ille vitam^a
 Anachoreticam simpliciter exponit,
 atq. tum subdit: „post in habitatione
 multorum annorum hujus vasta soli-
 tudinis: Ecce! primum temporis in-
 tervallum, quod ego Sigemasi tempus
 praecessisse, vel certe adaequasse ejus
 juventutem autumo; posthac secundo b.
 Fratrum adunationem, Patris sibi
 Repositi electionem, eorumdem huic
 obediens exhibitam subjectionem,
 commemorat, et illico alterum tempo-
 ris intervallum denotat scribendo:
nam usq. ad illud tempus nominati
erant Fratres ad Albam; quod inter-
 vallum de susceptione eorum à Sige-
 mario facta intelligendum puto:
 tertio deinde pluribus enarrat c.
 Virtus comparandi modum per emissio-
 nes Fratrum in exteras regiones ad
 laborem manuum, atq. hinc enatam
 loci celebritatem, qua, et sancta Con-
 versationis exemplo plurimi attracti
 sese Fratribus illis associarint; profe-
 quitur. historiam edificata domus habi-
 tationis lignea in diversas cellulas distinc-
 ta, temporis diurni ordinatam distri-
 butionem, octo nempe horas dando
 orationi et studio, octo manuum labori
 et octo quieti, tum vero insinuat fabri-
 cationem Oratorij lignei, deliberatione
 de amplectendo quodam regulari Insti-
 tuto ex adhortatione cujusdam inter
 illos, hujusq. Instituti Benedictini
 ex Pica avis apparentis augurio, cumq.
 nota set Fratrum eorumdem incursionem
 in conscribendis factis et actis, tandem
 sequentibus concludit: et ideo nescitur,
quot anni, vel quantum temporis flu-
erit, ex quo inhabitatus fuit locus
iste, tunc temporis vastus et horribilis;
licet verisimile sit, durasse per mul-
ta spatia annorum. qua singula ad

a. Lib. Confr. pag. I. et II. b. pag. I. aversa. c. pag. III. et IV.

tempus illud intermedium reducenda
confero, quod a susceptione Tractum
ad Albam in terra Sigemari propria,
usq; ad cella Alba Traditionem ab
eodem Sigemaro Monio Rhinaugia
locum prater fluxit.

Quarto postmodum strictim persequitur
susceptionem Regulae Benedictinae
a Diacono Episcopo collatam; quod
punctum temporis coincidere mihi
videtur cum ipso traditionis effectu,
cum aliqui, vel, quod suspicor, om-
nes e cella Alba Monachi Rhinau-
giam transfugerent a.

Quinto deniq; sacerdotum, personarum
literatarum, diversorumq; artificum
adventum, quibus proinde novam
in cimento Ecclesiam consruere sint
aggressi, commemorat Anonymus,
tanq; tandem speciali sub Patronio
Blasij miraculose fuisse tandem
solutam, cui alterum miraculum
addidit de repressione fluvij Alba,
ne inundatione sua caulis pecorum
et hortis noceret: hac autem ad
tempora referri debere existimo,
quibus Reliquia S. Blasij e Rhi-
naugia in vicinum Saltum, sive
cellam Albam sunt transportata,
quaeiq; ut scis, saeculum novum
clauditur. b.

Quin vero incipit auctor noster quasi
de novo historiam saeculi X. texere, sci-
licet, ut habet, usq; ad tempus Ottonis
Magni Imperatoris. c.

Infit autem post priora: „Posthaec nul-
tis temporum annis elapsis ordina-
verunt sibi Priorem, et illi subijcie-
bantur cum omni obedientia.... Sicq;
quo Priore absidente comuni decreto
alium eligerent... usq; ad tempus Otto-
nis. Cum pergit: Hujus igitur
Imperatoris tempore... elegerunt d.
sibi unum ex ipsis nomine Beringerud
in Priorem, de quo aliqua miracilia
adducendo, tandem in fine libri I. mi e.
ad saeculi XI. facta ignorantes exue-
rit, dum murata Ecclesia ruinam
et cujusdam Belerensis Episcopi adju-
torium brevissime quidem insinuat.
Hucusq; in librum I. Synoptice
comentabamur; jam vero opinionis
nostre rationes, et si qua sunt, docu-

a. lib. const. pag. IV. averfa. b. ibidem et pag. V. c. ead. pag. averfa
d. pag. VI. e. ead. pag. averfa.

II. 114.

menta, ne quid gratis dixisse repre-
 hendamus, in medium proferre oportet.
 Si quicquam illud omnium primum atq;
 certissimum, quia Authenticum, docu-
 mentum est, quo Ludovicus Germani-
 cus ad an. 858. reditum ante a.
 à Sigemaro Viro Nobili Rhenaugia b.
 Monio Cellam Albam auctoritate
 Regia confirmavit; ex quo jam et
 id manifestum fit, Monium S. Bla-
 sij ante medium IX. Saeculum sub
 nomine cella ad Albam scruvium
 sita non incelebrem sub tutela et
 patrocinio Sigemari proprii ejus-
 dem terra Situs Domini diutius
 petisse; Cella enim eo tempore, s. S.
 Monasterium quoddam, sive
 habitaculum, in quo monachi
 latebant, indigebat: sed cella
 hujus ortum processisse debuit
 Anachoretarum vita, ex quorum
 dein adunatione cella fuit exorta
 Quapropter id prius indagandum
 illud, et quo tempore illi Anacho-
 retae processerint, ex quibus post-
 hac Cella Alba coaluit?
 legenti mihi, saepiusq; repetenti
 Acta S. Trutperti Martyris, quae
 in Geneal. Diplom. d. G. H. Cel. d.
 Herzogotti nostri collata cum tribus
 MSS. prostant, non pauca occurre-
 bant, in modo scribendi signandiq;
 tempora libro constructionis simil-
 lina; E. C. pag. 205. post enarrata
 Martyris depositionem primam, et
 testata miraculorum signa, altera
 hujus Sancti depositionem promere
 sic incipit: „post aliquanta namq;
 annorum curricula & pag. dein
 207. tertiam S. Trutperti depositio-
 nem conscribere sequentibus insti-
 tuit: „cum vero post multa tempo-
 ra, annorumq; plura curricula: hinc
 subdit aliqua Historia Restaurationis
 Rhenaugia Monij aequiparanda: „
 „regnis in diversa variantibus, idem,
 „in quo S. Trutpertus requiescit,
 „locus haeredibus dissonantibus
 „pene in solitudinem foret redactus:
 quibus statim Codex Zwifaltensis
 adjecit: „ostensa est visio hujusce-
 modi: scilicet quibusdam adhuc
 fratribus ibidem demorantibus,

a Diploma Ludovici Regis secundum existans in Archivo Rheno-vien-
 b. Chartularium Rhenov. ante años 800. conscriptum. c. gloss. du
 verbo: cella. d. Vol. 1. a pag. 285 usq; 298.

...ant, et dicitur
 ...intempus vi
 ...dem modici h
 ...jam ab
 ...simi, in
 ...dicit
 ...sicuti in
 ...potem ex
 ...con fici
 ...fieri de
 ...est inc
 ...Sed et
 ...cum Ram
 ...sicuti
 ...sequitur po
 ...VIII. col
 ...non
 ...medium pra
 ...occupatu
 ...quaten om
 ...atatem et a
 ...in Rhingau
 ...ad Rhingau
 ...in quo pa
 ...proxima
 ...seculo inc
 ...non prou
 ...año hoc
 ...autumo
 ...Rhingau
 ...seculo VIII. ve
 ...quia, ut ac
 ...frematici
 ...atq; ab
 ...post
 ...curricula
 ...ite itesum
 ...inven
 ...momento
 ...sophago suo
 ...miraculan
 ...quod certe mi
 ...pulsisset, n
 ...sua corp
 ...sunt: demu
 ...usq; ad ej
 ...elevationem
 ...propter 20.
 ...superstes
 ...dimus a medi
 ...fines: sic, si a
 ...geniti, fat
 ...quem scri
 ...aminat, sacul
 ...jamjam ing
 ...II. C. XIII

371
inquam, legenti occurrebant, et summant
præbebant inquirendi in tempus vita
Trutperti; id quod equidem modici labo-
ris fuit, cum, quod cuperem, jam ab Herz
expensum satis et scitissimè, inveniret:
nequa affero: Quandoquidem dictus
Auctor Actorum S. Trutperti in super
memorat, Trutperti nepotem existisse
Rampertum, recto ordine conficitur,
Trutpertum VIII. sæculo floruisse....
quod tempus necesse est incidisse
in modo S. Trutperti, Sed et Truper-
tatem. Quippe cum Rampertus
Trutperti nepos, post annum Christi 835.
viris exceperit, sequitur patrem
postius sub finem sæculi VIII. collocan-
tum esse, ejusdemq. avum, nostrum
scilicet Trupertum, medium præter
proprie sæculum VIII. occupaturum,
et sic... Trupertus aequalis omnino
Truperi. Scimus itaq. aetatem et adven-
tum S. Trutperti in Brisgauum,
locum quidem ad Neimagan-
num, Alpegovia, in quo pago
villa Alba sita erat, proximè con-
terminam, contigisse sæculo incisa
medio VIII. Illud vero non pronuntio,
quò demum deculi octavi aho hoc factum?
proptius autem credendum autumo Trud-
perti accessum in Brisgauum eorum
incidisse in ipsum sæculum VIII. vel sal-
tem non multo post; quia, ut Acta
loquuntur, tertio statim Eremitici sui
incolatus aho Trucidatus, atq. ab ipso b.
Trupertus honorifice sepultus, post ali-
quanta demum ahozum curricula ipso
adhuc Trupertus superstitite iterum casu-
matus, et corpore incorrupto inventus,
ac si eadem hora eodem momento foret
humatum, denuo Sarcophago suo man-
datus fuit; inigne hoc miraculum ad-
scribit Auctor Vita, quod certe miracu-
lum adeo videri non potuisset, nisi
non sat multi à prima sui corporis
inhumatione intervenissent; clemus ergo
in martyrio S. Trutperti usq. ad ejusdem
corporis primam elevationem inter-
cessisse ahoos præter præter 20. qui-
bus Trupertus adhuc superstitus esse
potuit, jam ascendimus à medio us-
que sæculi VIII. finem: Suis, si adhas
hunc filij ab Trupertus geniti, Patris
videlicet Ramperti, quem Scripator
nequalem Trupertus nominat, sæculum
VIII. claudes, et IX. jamjam ingredieris.

a. Geneal. Dipl. Vol. I. lib. II. C. XIII. N. III. b. Acta S. Trutperti M. Joerg 2296

18. 379
At quem tandem in finem hac à me
fufius adducta Scire fors aveas? eum
certe, Tibi repono, ut facilius intelligas
primos ad Albam Eremytas hoc circa
tempus, ut iudico, è Brisgauria, s.
Teutperti scilicet eremo, in terras
nostras, sive Alpegoviam advenisse:
in quod quidem iudicium sequenti-
bus conjecturis adducor.
Primo enim credendum vix est, s. Teut-
pertum, solum et unicum è Bajuaria,
ubi fratrem suum s. Rupertum reli-
quisse fertur, per Sueviam et Aleman-
maniam, iter satis amplum, in Bris-
gauriam usq. processisse; tanetsi
Vita scriptor de socijs nihil afferat:
certe Scotos et Hibernos inter alios, qui
Evangelij disseminandi causa solum
patrum reliquerunt, nullus sine
socijs fuit; nec Columbanus absq. talibz
nec Gallus à Columbano solus relictus
nec Magnus, nec Theodoros soli in
Sueviam et Alemannia itinerarunt;
imò nec ipse s. Fintanus sine socijs
è Roma Rhinangiam appulisse
censendus est, alias vita ejus auctor,
quem eorum credimus, non qua-
dam sermone Scotico in Seriptione
sua expressisset, quæ hodie-
dum nobis adhuc ambigua. Atq. si
porro solum Teutpertum in eremum
secessisse dixeris, non tamen facile
credideris, Teutpertum in eremo solum
permanisse, nec socios quosdam ad-
scivisse, quod illico factum à Colum-
bano, Gallo, ceteris legimus.
Verum et id Acta ipsius Martyris non
obscurè prodere videntur: statim
enim, ac Rupertus desiderio s. Teut-
perti satisfecit, ut locum eremi
electum inhabitaret, non tantum
hunc, subjungit scriptor, sed etia f.
prædia quædam juris illius supra
comemorato loco vicina, cum omni-
bus adjacentijs beato Teutperto in
servitium tradidit: quæso! cur
pluribus prædijs opus? si Teut-
pertus solus, cui unum ad sustenta-
tionem suffecerit, sine socijs fuisset,
vel permanere cogitasset? Sed cla-
rius statim infra exclamat auctor:
O beatam... ut tam viri, quam femina
tam sæculares, quam Clerici religiosi q.
illius imensam è quibus tandem

a. Acta s. Teutp. pag. 287. b. ibidem. c. Ratpert, Walaf. Strabo, Theod.
apud Goldastum Resum Alem. script. d. P. Hohenbaum in schol. ad V.
e. loc. mox cit. f. Acta s. Teutp. pag. 290. g. ibidem.

Codex Zwifaltensis circa finem Acto. a.
 dum Teutpertinorum illud singulare
 addidit. Cum vero postmodum tem-
 pora, aërorumq; plura curricula
 in diversa variantibus, isdemq;
 quo S. Teutpertus requiescit, locis
 discordibus dissonantibus pene in
 solitudinem foret redactus, ostensa
 visio huiusmodi: scilicet quibus-
 dam adhuc fratibus ibidem demo-
 strantibus, Nupter nostris temporari-
 us Ramperus nomine, ac nepos et
 resti, divina etiam admonitione
 impunctus diruta construere, incul-
 tose, destructa restaurare, atq;
 diversa discepta condunare pleno
 expit conamine.... depositio piissi-
 mi Martyris anno secundo Ludovi-
 ci regnante VI. Kal. Majas est peracta.
 quibus deniq; bene simul attentis
 sequentia conjecturare licebit
 secundo: Si cum ipso S. Teutperto
 quidam eremum ingressi sunt,
 vel tales aliqui eidem post ingres-
 sum sunt aggregati, aut demum
 certe Ramperus tempore quidam,
 adhuc fratres demonstrati fuerunt ibi,
 ubi locus S. Teutperti pene in soli-
 tudinem fuit redactus, consequens
 esse videtur, aliquos S. Teutperti
 vel socios vel asseclas inde à huius
 eremo, vel pavore eidem Sancto illa-
 tia necis percussos, discessisse, vel
 certe variantibus in diversa regionis
 atq; haredibus dissonantibus pulsos
 huiuspe, qui exin securiora loca peten-
 tes, in vicino Brisgauria, Sylva nigra
 ad Saltu. se abdidissent, atq; Eremita-
 rum more ad tempus vixerint, donec
 tandem Sigemaro, terra situs ad Albad
 Curvium Domino, consentiente, ad
 locum illum confidentes simul ha-
 bitare, atq; ligneam erigere Cellam ca-
 pserint.
 Quo vero tempore discessus iste Teut-
 pertinorum incolarum in interiora
 Sylva nigra loca contigerit? aque
 incertum, nullog; documento, nisi con-
 jecturali ex supra dictis assumpto
 probabile: dici fors possit, quod man-
 ante monui, Teutperto à servis save-
 niterempto, socios ejus quosdam, à
 pro perfidia fuga sibi consuluisse; sed

pag. 297.

Wald...
Baum...

20. ³¹⁴ nihil nimis proleptica videtur ex eo,
hac opinio, quod ad 8. scripti temporis
se extendat, atq. inde ad 8. vi. saeculi
medium; potius ego in illam incli-
no sententiam, quae autumat Ludo-
vici pij Patris, vel hujus filij Ludo-
vici Germanici aut expulsiorem
Teutpeteriorum monachorum acci-
disse, idq. circa annum saeculi IX.
20. inter vel 15. inter atq. 30.
Quin vero, tametsi vita S. Teutpeteri
Auctoris saeculi IX. Depositionem
ecclesiam hujus Sancti ad annum II.
Ludovici regnantis, utiq. Germanici, a-
ut ait S. Hierogottus nosse, qui in
anno Christi 835. incidere, hanc
tamen depositionem praecessisse jam
debit alioribus annis diruti, de-
structi, inculti loci reparatio ac
restauratio, quam nuper nostris tem-
poribus, ut discrete habet Auctor,
Rampertus est aggressus: praecipue
dum, quae addit Scriptor, serio perpen-
dimus: verba: cum illi Ramperto
omnia Deo favente ad votum cederent,
ut in pristinum statum, quamvis mag-
no interveniente labore, universa re-
digeret, Basilicamq. cum copiosis au-
ro paratis altaribus nova, decentiq.
construeret materia: tunc demum
convocato Episcopo.... celebrata fuit
depositio anno, quo supra: hoc, in-
quam, si serio perpendimus, non
unum vel duos ante solemnem deppo-
sitionem annos, sed plures etiam
tam magno labori, in pristinum statum
redigendis universis, in Basilica
nova cum copiosis auro paratis al-
taribus construenda, a Ramperto
impensas credere oportet; id quod
Vita Scriptor inquit; cum subdit:
tunc demum. Concedamus jam vero
hac sane multa et magna a Ramperto
completa fuisse quinq. annis habebimq.
a depositionis anno 835. retrograde
annum 829. quo locus S. Teutpeteri
dirutus, destructus, incultus et pene
in solitudinem reductus jacuit.
Quis autem nunc ad idus tempus
et annum designabit, quo haececlibus
dissonantibus locus iste presumda-
tus fuerit? haeret aqua: Si quid
dicere velim, illud occurrit, regnis
in diversa variantibus, cum nempe

a. in Geneal. Dipl. C. XII. L. II. N. XII. b. ad S. Teutp. pag. 297.

filij Ludovi. Pij ex Semengarde
 obinvidiam in sacrum de
 fidelitatem quelicam prognatum, Patre
 omnis lacefferent, atq; de tho ono detur
 eae conderentur: verum quis facta
 ne nescit ab ano 830. et sequentibus?
 la, ut si hoc tempore disutum atq;
 elictum S. Teutperti. locum statueret
 elimus, ipsum Ranporetum inter
 aredes dissonantes fuisse cedere
 beamus; id quod equidem creditu
 ficile haud est, Si hunc avi sui
 perti aarectitatem contra amulos
 piores, invasores et pro viribus
 fendisse, et rixa finita iterum
 saurasse dicamus, quo fieret, ut
 ca annum 830. monachos in Esemo
 Teutperti diutius ante existentes
 illo hoc heredum intestino durante,
 de pullos in deserta Sylva nigra,
 Alpegoria, loco S. Teutperti vici-
 a.
 sima, se recepisse, atq; cum destructa
 verla, ac pene in solitudine redacta
 iversa scirent, de alio habitacionis
 o sibi prosperasse credamus, quod
 inum in Nobili Viro Sigemaro ad
 lam fluvium in Alpegoria situ
 tinuerint, quidquid dein de tem-
 ore dicta desolationis sit, quod
 omentis silentibus, ipsorum auctore
 i sui onst. se nescire proficente,
 eum statueret non possumus.
 ac a nobis aliquanto fulius prolata
 unt, ut ex ijs lectoz facilius iudicare
 aleat, an opinio nostra vero proximius
 ccedat, atq; hinc a vero cordato assensum
 mereatur? Possibilia sane esse, qua dicitur
 nus, nemo, reor, inficias iit; sed possibi-
 ia, non ideo facta, qd certa esse censei de-
 ent; quod si vero possibilia rationibus sua-
 entur, et documentis adhibitis fulciuntur,
 uibus, licet expresse non stabilientur, ijs
 amen, non modo non contraria et absurda,
 verum magis concina et coherencia sunt,
 im probabilitatis et verosimilitudinis
 iduant, qua vero cordato opinio suadetur,
 amesse non demonstratur.
 uam obrem, ut res omnis et opinio
 ea clarius pateat, hanc in compen-
 dio sequenti declarabimus.
 Diplomaticum et indubitatum est
 etiam Albam, sive hodieznum S. Blasij
 nobium, saeculo jam medio IX.
 Rhenaugia Monieio traditam a Sige-
 maro Nobili Viro donatamq; fuisse
 atq; non multo post a Rege Ludovico
 Germanico a. 838 eidem Rhenaugia
 a. P. Herrgott Gen. Dipl. T. I. C. I. (II. N. X.

... pag. 375

confirmatam: hinc et illud innegabile;
 Cella Albam ante medium secu-
 lum IX. sub nomine cella, vel Monas-
terii, jam fuisse, atq; bene notam
 fuisse: e quibus vero monachis, et
 quo seculo ante medium nonum ^{tempore} hac
cella ad Albam fluvium conluerit, et
 inchoata fuerit? illud est, quod hactenus
 inquisivimus.

liber constructionis noster, hoc ab Ere-
 mitis quibusdam in Sylva nigra deli-
 tescentibus, ac dein e diversis clivis
 montium protendentibus seseq; inter
 condunantibus factum asserit, sed
 tempus facti silet, imo illud nesciri
 fatetur. Alij ex nostris tempora Emi-
torum ad Discepliani et Maarim: perse- a.
 cutionem in Thebaeae regionis montes,
 exercitam, verum ab afflictatione et veri b.
 favore profundunt; alij deniq; quos
 inter proximis ego fueram, tempora c.
Cluniani Præmptis illis, et eorum
 adunationi Regulae Benedictinae
 susceptioni relatam S. Piminij asig-
 nant, ex motivis quibusdam appa-
 rentibus, hodie nos vero Criticis ea
 defectu documentorum non convin-
 centibus.

Mentem meam hac super opinione me
 mutasse non diffiteor, ea potissimum
 de causa, quod a genuinis monumen-
 tis nostris, Sigemari nempe seculo nimirum
 adhuc distent, atq; quod praecipuum
 nos in eam sententiam induxit, Theo-
nicon San. Blasianum, quod Manlius d.
 et Bucelinus Censido ex Augia
Abbate Episcopo stantiensi ad an.
 730. erronee adscribant, ab Herzogotto
 nostro, quem sequitur C. Hohenbaum
 luceulentius edocti sumus.

Quare propter in illud jam tempus, quod
Sigmaro cella Alba Domino propius
 est, absurgimus, atq; quod verosimilius
 in Sylva nigra Heisgoia contemina
 primos eremytas habuit, nempe ad
 tempus S. Teutperti subsequum, vel
 ad ejus loci devastationem, quoquo
 dein hac ano contigerit? an post mor-
 tem Operti haereticis dissonantibus
 circa finem seculi VIII. an ad initium
IX. Ramperto Operti nepote ha-
ereditatem adeunte, an vece jam ado-
lescente hoc seculo anum inter is.
 atq; orum Devastatis etenim universis

a. Cassariani nostris et exteri apud Herzogottum in lib. I. Orig. San Blas.
 b. ibidem. c. in Diato. de 2. Reginbertis: Wülperdis prol. I. Epit. res. S. Blas. b. lib. 1. cap. 1.
 d. Manlius in Mon. cons. apud Sistorius ad an. 730. Buceling in Prænot. ad an. 730.

qua in cremo S. Trutperti ad Neumagad
 in Brisgovia finibus versus Sylvam
 nigram, aut Alpegoviam sita erant, et
 loco pene in solitudinem redacto, jam
 monachis ibi habitantibus facultas
 manendi non erat, sed fuga sibi consu-
 entes, cum in tumultuante Brisgovia
 locum asyli capere non possent, secu-
 riora inter vitinos Alpegovia montes
 qua quassierunt, atq tandem ad Albam
 flumen extra territorium haredum
 spontantium quieti condeserunt; kret
 liqui Rampesti tempore ex ijs, adhuc a.
 eodem S. Trutperti loco demorati
 verint. Conjecturanti mihi talia fa-
 cere videntur P. P. Bollandiani, dum b.
 quierent: n. poluerunt seculo octavo aut
 nono p. h. homines ex aliqua ejus tractus
 monasterio profecti ad constantiam
 miaz. Gabriel autem Bucelinus ad c.
 807. Heremitis San. Blasiani ad jun-
 ctiori dignitate S. Trutperti; a quibg
 regula San. Blasiani communicata videntur
 ait; id quod sane Cassarianum non est,
 cuius, Cassari nempe Abbatis nostri,
 sententia promovenda se alias suspectum
 reddidit; legere igitur fors alibi quidpiam
 Bucelinus de communicatione quadam
 inter S. Trutperti et S. Blasij Monium,
 quam in confuso de regula Benedictina
 communicatione ad initium saeculi IX.
 interpretatur, ego autem de Trutp-
 tinorum eremitarum ad Albam coadu-
 ratione huc assumendum puto: Sed de
 his infra reberior sermo recurret. Vah!
 si citasset Bucelinus, unde casari p. secat
 obscurissima, non adeo sublesta fidei argueret
 inter satiricos Vis catera eruditissimus.
 Notam hic deniq illam subijcere placet,
 quam Herzogottus dictis supra Bollandianis
 addidit; ubi nota, ait, non statim
 eo, quod res quaedam ab auctoribus
 sine corvorum scriptorum testimonijs
 confidenter adferatur, emunctionis naris
 hios historiae fidem adstruere; sed, si
 ratio nec veri quidem speciem cum
 ipsa praeseriat, eam examini vel
 subijcere, vel aliorum disquisitioni re-
 mittere, ut inde veritas prius obsuscata
 raris illustretur. Judicent ergo alij,
 utae primis Heremitis Monij San. Bl-
 asian. incolis veri quamdam speciem
 praeseriat, nec ne? an documentis ex
 eodem seculo desumptis cohaereat, an
 regemari tempora adhaeret, an traditioni

Conjecturalis opinio mea

Act. S. Trutp. l. c. b. Uera b. T. I. m. febr. die III. p. 333. c. in Chronol. Constantiensi
 pag. 140. d. in Orig. San. Blas. T. I. C. X. N. X.

Cella Alba ad Murrum Rhirungia circa
mediū ejusdem Seculi IX. conveniens,
atq; tandem an exegesis nostra in I.
libri Jonstr: pagina, qua initia Murrj
nostri ab Eremitis provenire narrat,
subsistere valeat? nam id negandum
visū erit, exordium suum à monachis
eremitas vocatis sumpsisse, cum ad
Seculum usq; XI. eo nomine Blasiani
ni venerint, atq; inter eruditos palam
sit, à prima Monachismi aetate, usq;
ad mediū avi tempora, eremitas et
monachos pari vocabulo venisse. b.

Nunc omisissis conjecturis, quantum
ad rem ipsam, sive historiae substan-
tiam pertinet, in exegesi nostra pro-
sequenda, ad certiora documentis
tempore suffulta progrediamur.

Post inhabitationem multorum anno-
rum hujus vasta solitudinis, scribit
Auc:os lib. Jonstr: de profatis Anacho-
ritis, intelligentes humanā fragilitatē
non posse sustinere tam ardua vitæ
electum. . . . fratres separatim habi-
tantes in unum convenerunt per inspi-
rationem Spiritus sancti.

Ex traditione hausit ista, crediderim,
Crispator Anonymus, qua quidem
sui temporis et anterioris etiam San-
Blasiani scolares scribant ex eremi-
tis confluentibus factum esse conven-
tum, de Sigemaro autem illis notum
nil est, ad conjecturam humanā fra-
gilitatis, et inspirationis divinae, ut
rem hanc tam quomodoque explicarent,
confugerunt. Nos vero, si documenta
seculi IX. attendimus, conventum hunc
et coadunationem eremitarum Sigema-
ri tempore, eorum sciente et consentiente
contigisse dicemus: Sapius enim jam
audivimus Cellam Albam ante mediū
Seculum IX. in suo vigore stetisse, sci-
mus insuper, Cellam Albam in territo-
rio Sigemari proprio sitam fuisse,
liquet etiam Cellam Albam circa mediū
illud seculū ab eodem Sigemaro Rhi-
rungia donatam. Quod si nunc à Si-
gemaro in propria sua bona susceptos
eremitas 20 vel pluribus ^{annis} ante mediū
Seculū IX. quis dixerit? num viro
etiam cordato rem incredibilem propo-
net? enim vero rem credibilem proposuit,
et vero simillimam, utpote coherente

a. Seculo X. in Dipl. Ottonis II. Reginbertus eremita ejusdem Cellæ vocatus
in Cod. Villing. Calendario ad an. MXXIII. hoc año incipit edificari cella S.
à Reginberte Haremite. Item Acta Murensia de Sec. XI. contigit, ut fratres
cellæ S. Blasij, quæ antea vocabatur Alba, mutarent suam priorem consuetudinem
quam ab eremitis didicerant. b. du Cange v. eremita. c. l. Jonstr. pag.

25.
379

iusdem seculi fortis ad Diplomatum
deq; historia conformem. Non eni
hoc repugnat aetati ipsius Sigemari,
qui tempore traditionis Cellae Albae
iam provectoris aetatis fuisse ex eo
conferri debet, quod eandem Cellam
pro semetipso et filio suo Luitheze mo-
nacho Rhinavagiae donavit, hinc
aetate initium saec. IX. vivere, et postea
sibi Dominus esse potuit: non officit
tempori traditionis ipsissimae, cum
Cellae nomine, adeoq; jam aduna-
to grege monachorum, tradita fuit,
et tandem obest Regiae confirmationi
a de hinc anno primum 858. facta est.
cuncta bene belleg. collarent.
de causa nos clariorem in libri
pag. 2. usq; 4. caeget in hanc
stitimus.

Postquam eremita vel monachi Trut-
tini a loco Brisgoviae ad Niuma-
nam sito essent pulsati, atq; in desertis
Brisgoviae vicinae montibus ad Al-
bam fluvium salutem quassissent
habitationem, a Sigemaro Nobili
seu loci Dynasth, cum terra situm
suo sustentatione et habitaculo impe-
dierunt, qua licentia concessa conve-
nere aliqui hinc inde ex fuga dispe-
derunt sibi Praepositum, voca-
ntes eum Patrem, qui illis praesert,
videretur, atq; de labore fratribus
ista vices injungendo disponeret, sicq;
labore victum sibi compararent,
eo certe primum necessario eo deve-
nere, ut congregatis ad se identidem, a.
iis alijsq; domum habitationis lig-
eam cum mansuiculis et Cellulis
instruebant: factaq; temporis ordina-
transigendi distributione, qua 8. b.
oras dabant Orationi, 8. manuum labo-
et 8. quieti, fabricaverunt sibi Ora-
rium itidem ligneum, in quo servierunt
die noctuq; cum magna devotione:
haec ordinata rerum, adificiorum,
temporum insecuratione locum s. Blasij
vicinum, saec. IX. nomen Cellae Albae
stitum fuisse, mihi semper est visum;
quod ipsius lib. consti. auctor non obscure
stat, dum ante loci majorem frequen-
tiam, anteq; habitationis lignae in di-
versas cellulas distinctae constructione
tribit: nam usq; ad illud tempus no-
minati erant Frates ad Albam; quasi
diceret: posthac vero frates Cellae Albae. c.

confer. Wals. Arab. in vit. S. Galii l. I. s. VI. VII. VIII. b. 2. Itaque nos tale exemplum adducit
vicinum de eremitis in monte Alvaria prope Surenam oppidum 2. fere leucis Parisijs distans
Orig. an. Blas. l. I. C. VII. c. confer. priora ea Act. Muls.

His ita positis, et a nostro scriptore ob-
scure nazetis, pergit iste nosq cum
ibo pergamus ad tempus suscipiata
a Cella Albana Regula Benedictina
inquirendum.

Quocirca mihi ingens suspicio ex ipsa
relatione saepe facti Auctoris nostri,
qua nullibi sibi met constare videtur,
Suborta est, num ista Regula Bene-
dictina suscipiata fors ad illud tem-
pus referenda sit, quo Cella Alba per
Sigemarium Rhenaugia tradita fuit?

Inducit enim primo Auctor ille unum ^{a.}
ex fratribus in Oratorio deliberantibus,
voce libera consulentem: „Religiosos
homines debere jugo Christi subiectos
aliquo vinculo vinceri, quo vinculo ipsi
adhuc alieni existerent, sed viverent com-
munitate, et si vellent stare, et firmiter ma-
nere sub jugo obedientia, oportere se
regulari se subijcere servituti, ut obedien-
tia promissa nullis amollo liceret exire
de congregatione; quibus sane verbis
Substantiale Regulae Benedictinae, obedien-
tia nimirum et stabilitatis votum con-
fineri nemo non nescit.

Suis vero is Orator et consultor exstite-
rit? tacet scriptor; an Sigemarus ipse
persuasor iste fuerit, an alius ex Rhena-
ugia monachis hortatu Sigemari et Wol-
veni id fecerit, ut Cella Alba Fratres
ad conjunctionem cum Rhenaugia
Montio dissoneret? non liquet. Vero
similius tamen mihi videtur hoc ulti-
mum, ut cum Sigemarus cum Wolveno
de tradenda Cella Alba ad Rhena-
ugiam suam ageret, hic quos vel quem-
dam ex suis illuc mitteret, qui eos
ad aspiciendam S. Benedicti regulam
in Rhenaugia Montio persuaderet;
Sane, Cella Alba monachos quosdam, vel omnes,
facta hujus Cella traditione, Rhena-
ugiam comigrasse, seq in consortium
Rhenaugensium monachorum iurasse
non obscure, si adverteamus, indicasse
videtur Lib. 1. onste. Auctor, quando
post Pica acquirium, post neglectum
Mediorum, et scripturarum, quo excu-
sare satagit ignorantiam temporis, quo
priora contigerint? historia sicum
quasi ~~scit~~, dicendo: „Ergo nescitur, Tabrum pit,
quot anni, et quantum temporis fluxerit,
ex quo inhabitatus fuit locus iste ...
licet vero simile sit, durasse per multa
spatia annorum. Tum vero quasi de no ^{vo b.}

a. lib. onste. pag. 3. av. b. idem pag. 4.

...a punit. po
...et habitus
...conf
...confort
...suscipiat
...adunatione
...Rhenaugien
...enim volo
...suam de
...et consilia
...longe per
...Benedictina est
...quem certe in se
...ad Rh
...traditio: cu
...nova quadam
...alio decia
...quam ego adu
...inquis
...cleroru
...sine con
...si hac ad
...famesi non e
...de traditione
...qua nomin
...calis obli
...stantiam tant
...satis off
...sem offu
...positione, q
...ad tempu
...edue dicere
...aliquid
...etiam pe
...Pimis Mon
...fuerit, ce
...in qua legi
...idem facto in
...aliquid ip, quo
...fuisse fam
...tandem sancti
...Rhena
...Regula,
...sua fore
...sub quo ten
...Rhenaug
...id tan su
...quod sac
...quidem, se
...tando mona
...offervnien
...habitu
...fuisse
...pag. 3. av. 37

horiam sic enarrare ea sumit: postquam a.
 adunati per avem supradictam in-
 ornati esant de regula et habitu, in-
 narrabili gestierunt gaudio, confiden-
 tes se in consortium electorum evenisse
 Deo gratum fore eorum consortio n.
 his mihi nunc jure succenseat, si
 verba praedicta de adunatione Tratu
 albanorum cum Rhinavugiensibus
 interpretor? Claudis enim vero, ut divi-
 nus, Auctor historiam suam de Cella
 cum de liberatione et consilio de
 sumenda Regula, tandemq per Pica
 apparitionem de Benedictina eligen-
 inito consensu, quem certe insecuta
 Cella Alba asigemaro ad Rhinav-
 Monium facta traditio: cujus
 lectum deiu cum nova quadam adu-
 natione facta cum alijs declarare per-
 inquit: postquam ergo adunati
 in quibus? cum illis: in quibus con-
 debant se in consortium electorum ve-
 se, et Deo gratum fore eorum consortio.
 his, ut opinor, opposita haec ad rem
 stram dicta sunt, tametsi non clarum
 id de Sigemaro, de traditione, ac ipsa
 Rhinavugia habeant, quae nomina po-
 rioribus a LX. saeculis oblivioni data
 sam historia substantiam tantum eadq
 tempora usq nostra satis obscuram
 veterum traditione sensim obsuscata
 obis reliquerunt.
 rum de Pica apparitione, quae fabu-
 am quidem olet, sed ad tempus huc
 pertinet, aliqua adhuc dicere non piget:
 um in ipsa hac fabella aliquid veri
 esse mihi videatur, etiam praedictis
 non incongruum. Primis Monij nei
 Patribus non ignotus fuerit, credo, S.
 Fintanus, ejusq vita, in qua legitur,
 columbam avem eidem sancto in visio-
 nibus suis, praesertim ijs, quas de reli-
 quijs S. Blasij habuit, fuisse familiare:
 aldeg suspicor, eundem factum co-
 tempore apud Wolvenum Rhenaugia
 aminum comorantem Cella Albans
 oris de assumenda Regula, et loci
 traditione existisse suasorem: unde
 venerit, ut cum subsequo tempore
 igemari, Fintani, Rhenaugia me-
 moria evanesceret, id tantum tra-
 ditione remaneret, quod sacrationis
 miraculi loco pij quidem, sed Sim-
 pliciores in credendo monachi an-
 ecessores nostri observaverunt, nem-
 pe per avem Regula habitusq
 Benedictini ectypa fuisse ostensum
 a. Pib. Confr. pag. 3. av. de finem.

28. 3
quod dein Sec. XIV. auctor libri geste
pro sui temporis genio, habitusq;
nigri albiq; coloris inter Benedic-
-tinos, usitato per avem picam mi-
-saculose, sed revera fabulose factio
cominisceretur. Moveor in hanc
suspicionem verbis ex S. Fintani a.
vita desumptis, quæ sic habent:
"priori nocte, antequam S. Blasij reliquia
illuc, id est, Renaugiam, venissent...
vidit subito corporalibus oculis
columbam super altare consedisse,
sensimq; inde in cryptam volantem
disparuisse. Item inferius: "Hecum b.
in artificio loco constitutus... cum
manè . . . iei futuri reliquia sæpe memo-
-rati Martyris S. Blasij ab eodem loco,
nempe Renaugia, in vicinum saltum,
ubi etiam Alba fuerat, deportanda
fuisent, præfatus Dei famulus S.
Fintanus magno exarsit desiderio,
ut ipsius Martyris reliquias proprijs
efferre humeris mereretur, cum jam
dudum in eodem loco / claustra / po-
-situs voto seclib; trinxisset, inde se
numquam exiturum. Utigitur Dominus
desiderium pauperis exaudiens adim-
-pleret, ac famuli devotissimi vota rata
esse concederet, eadem nocte visus est
sibi pontem Rheni fluminis, per quem
de ipso Monio exitur, cum copiosa
multitudine transisse, columbam quoq;
humeris suis in seclisse, et eam se, ut
cupiebat, humeris deportasse, inde
alios petere, iterumq; sibi volantem
adesse". Quibus, inquam, moveor, ut
credam, quod supra innui, S. Fintanus
Wolveno volente (et Albanis suatore)
fuisse, ut in restauratum Renaugia
Monasterium transirent, inibiq; cum
alijs sub Obedientia iugo, et Habit-
-tatis voto viverent: quod Fintani
nomen et factum, cum posterioribus
seculis e memoria laberetur, nihilq;
præter miraculum columba, quæ per
miraculorum nimium quantum ceant
tenaces illius avi monachi, traditione
remaneret, avem Columbam, in picam
avem nigrum albumq; colorem habente,
seculiq; XIV. habitum Benedictinum
demonstrantem, novo et fabuloso mira-
-culo converterunt Antecessores nostri.
Tabellam hanc de pica egregie et integro
Capite confutat P. Herzogottus noster. c.

a. Vita S. Fintani apud Golelastum T. I. P. II. C. VI. b. Ibid. C. VIII.
c. In Orig. San. Blasij lib. I. C. VIII.

Resat porro, ut qua de regula S. Benedicti
 adducit Auctor libri (dicitur: sibi non
 coherensia, pauca dicamus, ne et in
 hoc fides Auctoris facilitare videatur:
 habetis, dum de ipica narrat, sequitur:
 qua tunc temporis regula gloriosa a.
 habebatur pra omnibus regulis;
 tum vero, de collatione hujus regulae
 per Episcopum facta, disserens ait:
 miserunt eos ad Dioxcesanum, ut con- b.
 ferret eis sua auctoritate Regulam et
 habitum S. Benedicti, qui tunc tem-
 poris in partibus non habebatur.
 ecce! tunc temporis habebatur, et
 non habebatur dissonantia sunt:
 si rem recto sensu percipimus, unicuique
 officulum his a scriptore oscitante omis-
 sum supponimus, ita, ut sensus sit: in
 his partibus non habebatur, omnis
 dissonantia sublata erit. Certissimum
 enim est, tunc temporis, seculum nonum
 ante, quod Regula S. Benedicti glorio-
 sam fuerit in Occidentali et Orientali
 Francia, sed in omnibus Germania
 partibus non dum habebatur. Igitur
 sensum utetusq loci iuste assequimur,
 ut reor, erit: Regula S. Benedicti
 tunc temporis gloriosa habebatur, id est,
 estimabatur, pra omnibus regulis: sed
 hac eadem Regula tunc temporis, quo
 monachi a Dioxcesano petierunt, ut ea
 eis conferret, in his partibus, in loco,
 quo enim introduci rogabant, non habe-
 batur, nempe, nondum introducta erat.
 Saeculo proximum VIII. circa annum 720.
 Regulam S. Benedicti in San-gallense
 Monasterium a S. Otthmario, et eodem saeculo c.
 circa an. 723 a S. Pirminio in Augia
 civitate fuisse introductam scimus:
 ergo saeculo IX. jam gloriosa fuerit, sed
 nondum ubiq habebatur.
 Quam ob rem in eam sententiam propendere
 aequo, qua S. Bernardus Petrus abq haesita- d.
 tione pronuntiavit, primos S. Teutperti inco-
 las, hysumq S. Teutperti Benedictinos fuisse
 saeculo VII. jam sub initium: revera enim Scoti
 vel potius Hiberni, certa regula non erant
 stricti, sed disseminando Christi Evange-
 lis inhaerentes, in eremiis quidem late-
 re, sociosq sibi adsciscere tam laboris
 spiritualis, quam pro victu quaerendo,
 manualis, amabant, quibus cum
 vitam equidem communem agere,
 Patrisq mandatis obtemperare sole-
 bant, nullis de cetero votis adstrictis; e.
 quale quod exemplum in signe, de
 Columbani et Galli discipulis in
 Valafrido Strabone legitur.

+ monastica religionis

a. Civ. Const. pag. 4. b. ibidem pag. 4. av. c. Walaf. Arabo apud Gold. J. I. P. II. de Mirac.
 S. Galli. C. XII. ubi habet: Otthmario abbatu traditum fuisse libellum a Principe Pirmino,
 quem Benedictus Pater de canebitarum conversatione composuerat, ut regularis
 ordinem institueret vita. d. in notis ad Acta Teutp. apud Herzog. in Geneal. Pipl.
 e. loc. mox cit. initio Cap. confer. C. I. cap. VI. Legi mox tur Caput X et XI C. II.

b. ibid. C. VII.

Hinc bene admodum a notavit P. Hen-
 - gottus noster in verba illa N. ^o posita a.
posita: „nulli enim erant Regula
adstricti, sed vitam tantum commu-
nem, ut vocant agebant„. Tameſſi C.
 iſſe ſonſadalis alibi eruditissime pro- b.
 - bare contendat primos illos Monachos San-
 - Blasiani incolas Benedictinos fuiſſe;
 nam hic loci de ſeculo X. loquitur, non
 de IX, et Sigemari ac Ludovici tempore;
 Sed de Ottonem avo: inſtituit enim
 quaſtionem de tempore Regine ſeati, que
 ſeculo decimo ſub Ottoni ſuis vixiſſe
 omnes norunt.
 Auct minus dubium mihi eſt, quod

385

386

387

388

Ex Actis Teutpœctinis. Sac
 Duos germanos fore Satum memoria tra
 ut fertur.
 Cum vero jam testid pene beatus Teutpœctus
 heremo peregrisset anasid.
 Post aliquanta aŋorū curricula.... Aspero
 Superstite, ibidemq; presente.
 Cum vero post multa tempora, aŋo
 curricula, regnis in diversa variantib;
 in quo Sanctus Teutpœctus requiescit,
 heredibus dissonantibus, pene in solis
 foret redactus, nuper nostris temporibus
 Rampœctus nomine, ac repositis Aspero
 divina admonitione compunctus est
 Deposito pijsimi Martyris aŋo secunda
 Ludovico regnante VI. Kal. Nojas est pœ

Ex actis Murensibus.

Caput deinde Vra veneandus Regimbi
 etiam ordinare et construere: edificia
 primū dormitoriū, Subtus autē pœ
 congruaq; habitacula alia fratribus
 -stituit, et sic fundavit monasteriū, fr
 -vitz idem de Eremitis p. 208.
 Contigit vero interim, ut fratres de cel
 -s. Blasij, quæ antea vocabatur Alba, d.
 qui præterfluit, mutarent priorē suā co
 -tudinē, quæ ibi docta ab heremitis erat, et
 transferrent ad Truquariensē consuetudinē
 p. 209. quam ipse Rex nobis dedit, et
 -cies Quartus.

Ex Anon.: denudato

P. Rusteni.

p. 237. in nota infer.
 Munus igitur Comitis Gortbertus... qua
 forte jam tum Abbas Rhinoviensis esset.
 -cui: ut patet ex illa Charta aŋo DCCCXCI
 p. 372. Codicem Ms. Murensē et Engelbergen
 res San-Blasianas referentem Sac. XII. est
 eruditi nostri.

H. H. H. ad. B. Benedictiner Kloster würd. Non
 Pirminio Inu. Friligeri Abbt. acib. Inu. Strigoni
 gr. N. H. H. und ang. f. a. n. g. e. n. -
 Sub Cocco Martello putant scriptu, quod falsu
 S. Greg. I. S. Leonis P. Greg. II.
 Scriptor Adelberto Ab. hic S. Pirminio, hic S.
 Petro, hic Christo librum offert.
 Ab ea soloth. Man. bl. ad. falsa.

Es istis...
 am...
 reg...
 in...
 idem...
 ro...
 regis...
 chus...
 dis...
 hus...
 nom...
 in...
 y...
 ante...
 La...
 de...
 in...
 mitor...
 habitac...
 si fund...
 de...
 r...
 u...
 h...
 i...
 ad...
 m...
 us...
 Co...
 N...
 m...
 m...
 et...
 m...
 i...

392

...ber...
 ...don...
 ...fery...
 ...a nobi...
 ...sac...
 ...povia...
 ...agris...
 ...dub...
 ...III. de...
 ...labet...
 ...cont...
 ...Muzens...
 ...Abate...
 ...milit...
 ...XXV. p...
 ...Gallo...
 ...Paris...
 ...S. Mei...
 ...801. p...
 ...1790...
 ...CLXX...
 ...agri...
 ...C...
 ...T. H. Ana...
 ...um ad...
 ...erat, unde...
 ...soli...
 ...corona in...
 ...in sign...
 ...Vatase: A...
 ...Ch...
 ...Petro dica...
 ...idem Vadi...
 ...Suevic...
 ...sive A...
 ...Tacit...
 ...Paul...
 ...sua Sa...
 ...diplomat...
 ...sua...
 ...hiana...
 ...1100. Su...
 ...Locu...
 ...fue ad...
 ...fue...
 ...nempe...
 ...Blas...
 ...Ragnabesti...
 ...Blas...
 ...Vee...
 ...augien...
 ...betus...
 ...traditionis